DUPĂ 60 DE ANI

Vasile VRÂNCEANU

"O neam al meu bătut de viscol și cenușe
În lanțuri sub zăvoare ai gemut
Și când ai vrut să frângi robie și cătușe
Trădarea a venit și te-a vândut

Ce greu blestem și ce osândă
Ți-a scris cu sânge'nalta stea
Mișei și slugi s'au strâns cu toții ca sa vândă
Pe cei ce vrură mântuirea ta"

La 30 Noembrie 1938 - în noaptea Sf. Andrei, a fost asasinat Corneliu Zelea Codreanu, *"Căpitanul"* cum îl numeau legionarii. Odată cu el au fost asasinați Nicadorii și Decemvirii.

Crima ordonată de Carol II, singurul dintre regii monarhiilor statelor civilizate în secolul XX, primul și singurul Hohenzolern care a ordonat asasinarea unor supuși ai săi, a fost organizată în amănunt de Armand Călinescu - Ministru de Interne - și generalul Benghiu, comandantul Jandarmeriei. Au executat 14 jandarmi la comanda maiorului Dinulescu.

Prin asasinarea lui Corneliu Codreanu s'a voit și strangularea mișcării de asanare morală, de redresare națională, speranța neamului asediat de forțe dușmane puternice.

De atunci au trecut 60 de ani. Încă de când era în viață și în continuare până în prezent, Corneliu Zelea Codreanu, Legiunea și legionarii au fost ținta unei organizate, dirijate, perseverente campanii de opresiuni și calomnii și de către guvernele câte s'au perindat la cârma țării și mai ales de o anumită presă, presa din Sărindar.

Legiunea, legionarii își desfășurau activitățile în cadrul și conform legilor. Guvernele, prin organele sale: poliție, jandarmi, închisori, lagăre, erau pe pozițiii de permanente ilegalități.

În 1938 i-au ucis conducătorul, în 1939 au asasinat 264 dintre cei din statul major al Legiunii. Fără judecată, fără sentințe legale, ci numai la un ordin telegrafic.

După asasinate, calomnia prin presă a continuat 60 de ani și continuă încă.

Cu trecerea anilor, adepții lui Corneliu Zelea Codreanu au trecut în lumea umbrelor, în lumea celor care nu mai sunt. Puținii supraviețuitori ai unor crâncene prigoane sunt azi octo și nonagenari. Ici și colo, câte un bunic - veteran al urgiilor - mai spune nepoților câte ceva din ce a fost, din ce ar fi trebuit să fie și de ce s'a făcut să nu fie. Cei scăpați în exil s'au repliat, au scris, lăsând contemporanilor, urmașilor, istoriei, depoziții de martor.

După 1989 s'a publicat și în țară o bogată literatură memorialistică, documentate lucrări istorice privind fenomenul legionar. S'a transmis astfel generațiilor tinere mesajul generațiilor eroice care, între cele două războaie mondiale și sub regimul comunist până în 1989, s'au jertfit pentru salvarea patriei, a neamului.

În ciuda unei bogate bibliografii - mai mult de 122 de titluri - cu mici excepții, se știe prea puțin despre Legiune, despre legionari, despre Căpitan. Și în acest puțin este foarte mult neadevăr încărcat cu insulte, injurii și calomnii.

De ce atâta dușmănie, de ce atâta defăimare, de ce atâta ură?

Cine a fost Corneliu Z. Codreanu? Ce a vrut, ce a făcut, de ce și de cine a fost ucis?

Nu numai călăul care ucide, ci și cel care instigă, cel ce poruncește cu încălcarea legilor est un ucigaș, un asasin. Răspunderea este și a celui, ca și a acelora care n'au împiedicat crima sau au acoperit-o prin complicitatea tăcerii și autorității lor.

Care este vina lui Corneliu Zelea Codreanu, vină care să fi dus la strangularea din noaptea de 30 Noembrie 1938, la km.30 din pădurea Tâncăbești?

Corneliu, primul născut din cei 5 copii ai familiei Ion Z. Codreanu, a primit prin ereditate zestrea dragostei de Neam și Patrie, iar prin educație, morala creștină. La Liceul Militar Mănăstirea Dealului a adăugat spiritul militar de ordine și disciplină.

În 1916 se oferă voluntar pe front, dar nu este acceptat pentrucă nu împlinise încă nici 17 ani, vârsta minimă fiind de 18 ani. Însoțește ca cercetaș pe front la Oituz, compania comandată de tatăl sau.

În 1919 este student la Drept în Iași, orașul unde se pregătea revoluția bolșevică, care contaminase muncitori și chiar cercurile universitare: profesori și studenți.

La Regie și Atelierele CFR Nicolina, muncitorii în grevă; se atacă Armata, Justiția, Biserica, Monarhia. Pe clădiri drapelul roșu, tablourile regelui călcate în picioare, înlocuite cu fotografiile lui Karl Marx, Troțki și Rucovski (ce mai neaoși!) Populația românească speriată, timorată, apatică. Protipendada își făcea bagajele să fugă din fața unui pericol iminent.

Tânărul student Corneliu Z. Codreanu aderă la *"Garda Conștiinței Naționale"* a muncitorului Constantin Pancu, organizează rezistența, conduce un grup de 100 de Români, atacă și risipește pe răsculații dela Regie, se urcă pe acoperiș, dă jos steagul roșu și înfige steagul tricolor al României. Organizează funcționarea fabricii. Greva a eșuat.

La atelierele CFR Nicolina situația era mai grea, dar o rezolvă cu același curaj, în același mod ca la Regie. Comunismul fusese barat. Generalul Averescu a trimis armata care a făcut ordine definitivă. Începutul îl făcuse temerara acțiune a tânărului student Corneliu Zelea Codreanu. Nu împlinise 20 de ani!

Spunea atunci... ***"Nu e deajuns să învingem comunismul, trebue să luptăm pentru dreptatea muncitorilor. Muncitorii au dreptul și la <pâine> și la <onoare>".*** De aceea *"trebue să luptăm și contra bancherilor și cămătarilor stăpâni pe avuția țării, pe agoniseala unui neam de muncitori și viteji, împotriva unei oligarhii pe spatele muncitorilor de toate categoriile, fluturând prin văzduh necontenit:*

Patrie pe care n'o iubesc,
Dumnezeu în care nu cred,
Biserică în care nu intră și
Armată pe care o trimit la războaie cu mâinile goale."

Corneliu Codreanu a intuit încă din adolescență pericolul ce amenința din Răsărit, pericol pe care pretinșii mari bărbați de stat din Occident nu l-au înțeles decât târziu, prea târziu, după ce au provocat imensul măcel: ***"The unnecessary war"*** despre care s'a spus și că ***"nimic nu era mai ușor de evitat decât acest război"***. S'a trecut însă sub o vinovată tăcere care au fost adevăratele cauze care au împiedicat acest ***"nimic"***.

În România, țara și frumoasă și bogată, țara întregită în hotarele ei etnice și istorice nu era bună rânduiala, nu era dreptate, ci corupție, jaf, înstrăinarea bogățiilor țării, pradă pentru o nouă clasă de parveniți, de venetici exploatatori: 80% din bănci, 70% din comerț, 60% din industrie și 50% din profesiile libere erau în posesia străinilor și de neam și de lege.

Chiar profesorul N. Iorga - cel care va deveni instigator la asasinarea lui Corneliu Codreanu scria în *"Neamul Românesc"*: *"Nu exista dreptate, omul din popor o vedea la fiecare pas..., se simțea lovit și umilit. De aceea el căuta un arhanghel"*.

Nedreptatea, imoralitatea, jaful, corupția fuseseră denunțate și de alții: Vasile Alecsandri în *"Lipitorile satelor"*, N. Filimon în *"Ciocoii vechi și noi"*, D. Zamfirescu în *"Tănase Scatiu"*. Gh. Coșbuc îl prevenea pe *"Ciocoiul pribeag adus de vânt"*.

Iar Mihail Eminescu ne-a lăsat ca un testament - avertisment pentru viitorul neamului, mult, prelung cenzurata *"Doină"*.

Prof. A.C. Cuza a dat și el alarma, iar Tudor Arghezi a stigmatizat viața politică a vremii: *"Bordel politic în care s'au schimbat doar paturile, curvele au rămas aceleași"*.

Toate aceste semnale de alarmă erau doar literatură, vorbe'n vânt, fără urmări de îndreptare: *"Câinii latră, caravana trece"* și cârciumarii, negustorii, cămatarii și Carol II își rotunjeau conturile în bănci. Românul asuda, sângera și plătea, plătea tot.

Corneliu Codreanu a înțeles că declarațiile, discursurile, congresele, nu sunt suficiente, că răul vine dela suflet, că nu programe lipsesc, ci de oameni este nevoie. Pentru mântuirea neamului, pentru stârpirea răului, țara are nevoie de caractere, de oameni cinstiți înainte de toate, deci de organizare și educație.

A gândit, a hotărît și a înfăptuit.

La 24 Iunie 1927 a înființat *"Legiunea Arhanghelul Mihail"* - școală pentru formarea unei elite morale în slujba neamului românesc. Jaloane, esența doctrinei legionare: Dumnezeu, Neam, Cinste, Muncă, Unire, Ordine, Disciplină, Dragoste, Legalitate, Onoare.

In cuib se făcea educația adulților, în Frăția de Cruce se forma tineretul, elevii de liceu. Garda de Fier era organul pentru activitate politică în viața publică, în cadrul legilor în vigoare.

Ales deputat în 1931, Corneliu Z. Codreanu declară în discursul la mesaj în parlamentul țării:

1. "Un partid politic este o societate anonimă de exploatarea votului universal".

2. "Partidele politice subordonează interesele poporului și ale patriei, intereselor particulare".

3. Denunță starea de corupție și fraudele făcute dela sfârșitul războiului - fraude ce însumau 50 miliarde lei.

Pentru o justă evaluare a acestei sume este de reținut: în acea vreme pâinea de 1 kg. costa 5 lei, suma fraudelor - 50 miliarde lei - reprezenta 10 miliarde de pâini, pâinea necesară pe 2 ani pentru întreaga populație a țării, pâine de 1 kg. pe zi, nu de 400 g.

În numele tineretului țării cere:

1. "Introducerea pedepsei cu moartea pentru manipulatorii frauduloși ai banului public." Interpelat pe această chestiune de un cameleon politic - profesor de teologie - Corneliu Codreanu răspunde: *"Între moartea, dispariția țării mele și a tâlharului, eu prefer moartea tâlharului și sunt mai bun creștin dacă nu permit ca tâlharul să-mi nenorocească țara și să mi-o ducă la pieire".*

2. "Revizuirea și confiscarea averilor celor care au furat țara".

3. "Tragerea la răspundere penală a tuturor oamenilor politici care se vor dovedi a fi lucrat împotriva țării sprijinind afaceri necorecte particulare".

4. "Împiedicarea pe viitor a oamenilor politici de a face parte din consiliile de administrație ale diferitelor bănci sau întreprinderi".

5. "Alungarea cetelor de exploatatori nemiloși care au venit pe pământul acesta să exploateze bogățiile solului și munca brațelor voastre".

6. "Declararea teritoriului României ca proprietate inalienabilă și imprescriptibilă a neamului românesc".

Cât de valabile, actuale și necesare sunt aceste propuneri și în anii 1990-1998 pentru curățirea grajdului politic în care s'au tolerat și se practică: corupția, frauda, jaful, imoralitatea!

În Mișcarea Legionară s'au înrolat studenții și intelectualii din elita generației dela 1922 precum și nume proeminente din cultura românească: profesori universitari, savanți, ingineri, avocați, scriitori, ofițeri veterani din războiul de întregire. S'au înrolat țărani și muncitori.

Mulți alții erau simpatizanți, susținători ai Legiunii.

Dela 6, în 1927, Mișcarea Legionară a crescut la 20.000 în 1931, la 200.000 în 1937, când a obținut 500.000 voturi în alegerile din 1937.

Mișcarea Legionară devenise o forță puternică. Benefică pentru țară, era fără îndoială o amenințare, un pericol pentru *"tagma jefuitorilor"*, pentru partidele politice care pierdeau progresiv încrederea și suportul electoral. Nu mai puțin era și un pericol pentru camarila palatului regal, pentru interesele marei finanțe internaționale, pentru interesele falșilor noștri aliați din Vest; și dacă nu falși, cel puțin neputincioși. Spunea Churchill: *"Marea Britanie nu are nici prieteni, nici dușmani. Are numai interese"*.

Și totuși, s'au unit pentru a bara, pentru a lichida Mișcarea Legionară și chiar pentru a-l asasina pe întemeietorul ei, pe conducătorii ei. S'au asociat strâmbii ca să ucidă pe cel drept. De 4 ori a fost Mișcarea Legionară dizolvată prin acte abuzive: sub guvern țărănist de I. Mihalache, sub guvern liberal de către I.G. Duca, la presiunea externă transmisă prin N. Titulescu , sub guvernul Iorga - Argetoianu și ultima oară în 1938, sub dictatura regală.

I s'au înscenat procese, dar instanțele civile au dat întotdeauna sentințe de achitare. În vremea aceea Justiția era independentă, judeca după fapte și legi, nu dădea sentințe după *"ordine"*.

S'a încercat să-l răpună pe Codreanu prin trădare, folosind pistolul și otrava. Cele trei uneltiri au eșuat. Discreditarea prin calomnii n'a reușit, a fost oprită.

Regele Carol II i-a oferit puterea și i-a cerut subordonarea Legiunii, dar Corneliu Codreanu a respins târgul. Nu-l interesa puterea. Alta era misiunea căreia i se devotase. *"Legiunea nu este proprietatea mea, Majestate"* și n'a mușcat din momeala undiței regale.

Atunci s'au făcut legi speciale. Regele a suspendat constituția, a instituit dictatura regală, a decretat starea de urgență și tribunale militare.

L-au arestat, l-au judecat și împotriva faptelor reale, fără probe de acuzare, l-au condamnat. Apoi l-au ucis prin strangulare rituală. Mort fiind, l-au împușcat în spate. I-au îngropat în groapa comună săpată cu trei zile înainte, apoi i-au dezgropat, i-au ars cu vitriol și i-au acoperit cu o placă de beton.

În 1940, Curtea Supremă a Justiției române a anulat sentința de condamnare pronunțată în 1938 de Tribunalul militar, reabilitând pe Corneliu Zelea Codreanu.

Reînhumat la Casa Verde, cu o procesiune neegalată în istoria României, mormântul său a fost profanat sub comuniști și osemintele celor trei martiri: Corneliu Zelea Codreanu, Ion Moța și Vasile Marin au fost scoase din cripte și duse - nicăieri. Se temeau și de osemintele lor.

Asasinatul din 30 Noembrie 1938 a cutremurat țara, neamul. S'au bucurat *"Estera"* și dușmanii. Țara a plâns.

Asasinatul a fost nu numai o crimă, a fost o mare greșeală cu consecințe grave pe care le-au suportat și autorii acestei oribile crime, dar si țara, biata țară românească.

Prin moartea sa, Corneliu Zelea Codreanu a intrat în legendă și mit, a devenit etalon pentru valorile morale.

Poeți și scriitori de elită, chiar nelegionari au lăsat posterității portretul, profilul celui ce a fost, celui ce a vrut și n'a fost lăsat să facă din România, *"o țară ca soarele sfânt de pe cer"*.

Intuiția, previziunile lui Corneliu Zelea Codreanu s'au confirmat. El a văzut înaintea tuturor cauza, pericolul de moarte pentru țara și neamul nostru.

Glasul lui a fost înnăbușit de ștreangul mișelesc al celor însetați de putere și averi.

Când deasupra Europei se adunau norii mari, grei și negri ce prevesteau furtuna, uraganul, când la hotarele țării, din trei părți, dușmani pândeau momentul potrivit pentru a sfârteca țara, în palatul lui Carol II se juca poker, se vizionau filme și se puneau la cale comploturi, intrigi și asasinate politice, iar *"Duduia"* numea ministri făcea și desfăcea guverne.

Dezastrul a venit curând. Odată cu el a venit și pedeapsa mișeilor, dar oalele sparte le-a plătit țara, țară veșnic plătitoare.

După 60 de ani, în România zilelor noastre, o *"cocotă politică"* - calificarea aparține Domnului Octavian Paler - destabilizează guvernul țării, dezvelind marea secetă de caractere, abundența corupției, a imoralității, a lipsei curajului, a neputinței ce domină viața publică românească.

Cine și când va curma răul? E rândul tinerei generații. Ea trebue să se inspire din lupta generației dela 1922.